

Ὁ παπποῦς καὶ ἡ γριὰς.

ἀρμονία μ' ἔσσυρε δέσμων. Καὶ ἐπὶ τὸ διπλοῦν
κράτις τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἀγάπης, ἐξηντη-
μένος, φέρων πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς πρώτης
θεότητος καὶ πλήρη τὴν ἀπογοήτευσιν τῆς δευ-
τέρας, ἀφένθη εἰς τὴν μονοεικὴν κυλίνδωσιν, ἐν
ᾗ ἔβανκαλιζετο ὁ νοῦς καὶ μετεωρίζετο ἡ ψυχή.

Ἀφρηέθην. Ἐφαντάσθην τόσας σκηρὰς αἰ
δοποῖαι καὶ τώρα ἀκόμη μοῦ φέρονν ὀῖτος χα-
ρᾶς. Πόσην ὥραν διήρκεσεν ἡ ἐκστιασις ἐκεῖνη,
δὲν ἤξεύρω. Ὅταν ὁμως ἀφνιπίσθην ἐκ τῶν
χειροκροτημάτων, ἐννόησα οὐ ἐπανήλθον εἰς τὸν
κόσμον. Ἀμέσως ἔστρεψα τὰ τὴν ἰδῶ, μὲ μά-
τια μόλις διανοιγόμενα εἰς τὸ φῶς τῆς πραγμα-
τικότητος, μὲ χεῖλη κλειστὰ, ὥς ἐν προσευχῇ. Μὲ
ἐκύντιαξε καὶ αὐτή, ὅπως θὰ ἐκύντιαζεν ἴσως κάθε
ἄλλον καὶ μὲ ἔν ἀπὸ τὰ συνειδησιμῆνα μειδιάματα,
τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν λείπονν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν
κνυριῶν, ἐμειδιάσε ὥς ἔάν εἶχε λεχθῇ ἴποτε
ἀσιεῖον. Τῆς ἔρριξα μὲν μαυτὰ καὶ ἀφῆκα τὰ
συνθῶ εἰς τὸν στρόβιλον τῶν ὀμιλιῶν... Ἐως
τώρα ἴποτε δὲν μὲ ἔθιγε· τώρα ἤρχισα νὰ αἰσθάνομαι
μῖαν δύναμιν νὰ μὲ ἐκμηδενίζῃ.

"Ηρχιζα νὰ ἀγαπῶ !

Παίζει ὁ καλλιτέχνης.

Κάθε παλμός τῆς κιθάρας καὶ ἕνας στεναγμός τοῦ στήθους μου, κάθε λυγρὸς ἀρμονίας καὶ μία σκέψις μου. "Οἱ γύρω μου εἶχαν δι' ἑμὲ ἀφανισθῇ καὶ ἔξῃ μόνον ὁ ἔρως μου, βαθύς, ἀναλλοίωτος, γίγας! Καὶ ἐφαντάσθη ἀπὲς τῆς λύρας τὴν καρδίαν μου καὶ τοὺς δακτύλους ἐκείνης πλήττοντας τὰς χορδὰς, ἐνδυναμοῦντας τοὺς παλμούς.

Καὶ χωρὶς τὰ τὸ ἐννοοῦσε μὲ ἐπληττε, μὲ
ἐκαμνε τὰ ἀφίνω λυγμοὺς οἱ ὁποῖοι ἐπρίγοντο
εἰς τὸ κενὸν τοῦ στήθους μου, ὅπως οἱ παλμοὶ
τῶν χορδῶν ἀντηχοῦσαν εἰς τὰ κενὰ στήθη ἡς
κινῆρας...

Ἡ μία ἀρμονία διεδέχεται τὴν ἄλλην. Ἀγνὸν αἶσθημα μὲ ὠδήγει μέχρῃ Οὐρανῶν, ἐνῶ τὸ κλυδωνιζόμενον πνεῦμα μου ἔπλαττε κόσμους φανταστικούς.

Καὶ τί μὲ παρέσυρε, μὲ ἐφλόγιζε. Ἐπρεμαν
τὰ γόνατά μου. Τὸ λογικόν μου ἐκλονίζετο. Θι-
μῶμαι τώρα τὴν ἐπέφερα, καὶ ἀκούη δακρυῶν.

Πέρασε καιρός. Ἐνα βράδυ, βράδυ μελαγχολικό, ξέπασα κάτω ἀπὸ τὰ παρὰθυρά της. Τόσες φορὲς ξέπασα καὶ οὐδέποτε τὴν εἶδα. Τώρα ὁμως ἦτο μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια, τὰ θαμπὰ ἀπὸ τὴν ἥσυχην, τὴν εὐγενικὴν της πνοή. Ἄ, ἀφεύκτως μὲ ξεπερῶμενε.

Τὴν κοιτάζω, μὲ κοιτάζει. Θέλω νὰ τῆς ὁμιλήσω· μὰ καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια ἐπιθυμίαν ἔχει διαβάζω αὐτὸν τὸν πόθον τῆς μέσα στὰ λεγόμενα μάτια τῆς.

Ἐξαφρα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, ἀνοίγει τὸ παράθυρον. Ἀνοίγει ὁ οὐρανὸς τοῦ κυρβεϊτὸν ἄγγελό μου, καὶ μοῦ ὀρίζει ἓνα κατὰλενο χαρτί. Τὰ χεῖλη τῆς σφιγντὰ κλεισμένα. Οὔτε μία ἀκτὶς μειδιάματος. Τὴν εὐτυχία τὴν ἔβλεπα μὲ δρθάνοικτα πλέον μάτια, τὴν ἔπιανα κλεισμένη μὲς τὸ χαρτί, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐπίστενα. Δὲν ἐπίστενα τὴν θυσία τοῦ ἔκαμνε γιὰ μένα αὐτὴ ἢ σοβαρά, ἢ ἀμίλητη, νὰ μοῦ γράψῃ γράμμα, χωρὶς ἐγὼ νὰ τῆς ζητήσω ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα..